

Sygn. akt I C 610/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2015 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk -Północ w Gdańsku, Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący SSR Agnieszka Piotrowska

Protokolant sekr. sąd. Katarzyna Warzocha

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2015 roku na rozprawie

sprawy z powództwa S. R.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki S. R. kwotę 13.400 zł (trzynaście tysięcy czterysta złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty,

II. ustala iż pozwany ponosi koszty procesu w całości pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 610/14

UZASADNIENIE

Powódka S. R. w pozwie skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. (dalej jako (...) S.A.) domagała się zapłaty kwoty 13.400 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 08 października 2013 r. uległa wypadkowi komunikacyjnemu, za którego skutki odpowiedzialność ponosi pozwany. Powódka doznała stłuczenia kręgosłupa szyjnego, wobec czego podjęła leczenie i rehabilitację. Jednocześnie powódka leczy się (...) w związku z negatywnym wpływem wypadku na kondycję psychiczną powódki. Powódka zwróciła się do pozwanego z żądaniem wypłaty zadośćuczynienia, który przyznał powódce kwotę 1.600 zł. W ocenie powódki zasadna jest kompensacja doznanej krzywdy w łącznej kwocie 15.000 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany domagał się oddalenia powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że żądanie powódki w zakresie zadośćuczynienia jest wygórowane, a wypłacona dotychczas kwota jest adekwatna i uwzględnia wszystkie skutki wypadku, także zgłaszane dolegliwości o charakterze psychicznym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 08 października 2013 r. ok. godz. 14.50 w G. na ul. (...) doszło do zdarzenia drogowego, w którym kierująca pojazdem m-ki T. (...) o nr rej. (...) zmieniając pas ruchu, nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu kierowanemu przez S.

R. pojazdowi m-ki R. (...) o nr rej. (...) i w konsekwencji doszło do zderzenia pojazdów. W dniu zdarzenia pojazd m-ki T. (...) o nr rej. (...) objęty był obowiązkowym ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. (nr polisy (...)).

(bezsporne, a nadto: zaświadczenie Policji – k. 17, zawiadomienie – k. 18)

Bezpośrednio po zdarzeniu S. R. została przewieziona do (...) Centrum (...) w G., gdzie stwierdzono u niej stłuczenie kręgosłupa szyjnego. Poszkodowana została wypisana ze szpitala z zaleceniem dalszego leczenia i przyjmowania leków przeciwbólowych. S. R. od dnia 22 października 2013 r. pozostaje pod opieką lekarza ortopedy. W okresie od dnia 03 lutego 2014 r. do dnia 14 lutego 2014 r. poszkodowana została poddana rehabilitacji w warunkach fizjoterapii ambulatoryjnej (masaż, galwanizacja).

Ponadto od dnia 19 lutego 2014 r. S. R. pozostaje pod opieką psychologa.

(dowód: dokumentacja medyczna – k. 20-29, 34-35, 153-154, 165-167, 169-175)

S. R. przed wypadkiem była osobą aktywną, dobrze radzącą sobie w życiu. Pracowała na dwóch etatach – fryzjerki oraz przedstawiciela handlowego, zajmowała się córką będącą w wieku niemowlęcym. Poszkodowana wraz z rodziną udawała się na wycieczki rowerowe, a ponadto uczęszczała na fitness, uprawiała nordic walking, chętnie uczestniczyła w spotkaniach poza domem.

Po wypadku przez okres od kilku do kilkunastu tygodni S. R. odczuwała silne dolegliwości bólowe i była zmuszona do przyjmowania leków przeciwbólowych. Wymagała pomocy przy wykonywaniu czynności w gospodarstwie domowym, udzielanej przez partnera oraz członków najbliższej rodziny. Poszkodowana zaniechała aktywności fizycznej, a po zakończeniu urlopu wychowawczego próby powrotu do pracy zakończyły się niepowodzeniem z uwagi na ból, zawroty głowy. Ponadto po wypadku stała się nerwowa, bała się podróżować samochodem jako kierowca. Z uwagi na dolegliwości bólowe nie może samodzielnie wykonywać typowych czynności związanych z opieką nad córką polegających na podnoszeniu, przenoszeniu dziecka, brania go na ręce.

(dowód: zeznania świadka H. R. – k. 158-159, zeznania świadka J. K. – k. 160-161, zeznania powódki S. R. – k. 161-163)

Doznany przez S. R. uraz spowodował nadwężenie układu mięśniowo-ścięgnistego kręgosłupa szyjnego, co wymagało leczenia usprawniającego poprzedzonego unieruchomieniem w kołnierzu ortopedycznym. Następstwa urazu spowodowały 3% długotrwały uszczerbek na zdrowiu. Po urazie nasilenie dolegliwości to okres ok. 6 tygodni, następnie o mniejszym charakterze, a obecnie co najwyżej sporadycznie. Przewiduje się całkowite ustąpienie dolegliwości. Obecne pojawianie się dolegliwości bólowych obliguje do zastosowania zabiegów rehabilitacyjnych. Stosowanie leków przeciwbólowych oraz wpływających na czynność układu mięśniowego oraz stosowanie zabiegów usprawniających jest postępowaniem typowym dla leczenia następstw urazu układu mięśniowego kręgosłupa szyjnego.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii A. B. – k. 212-213)

S. R. wskutek wypadku doznała pourazowych zaburzeń stresowych objawiających się reakcjami lękowymi w sytuacjach komunikacyjnych połączonych z wycofaniem się z jazdy samochodem jako kierowca, drażliwością, napięciem emocjonalnym, poczuciem beznadziejności i zaburzeniami snu. Zaburzenia te mają długotrwały przebieg o zmiennym nasileniu. Redukcja częściowa ustąpiła po zastosowanym leczeniu farmakologicznym i udzielonej pomocy psychologicznej, lecz utrzymuje się okresowo. Zaburzenia te mają charakter długotrwały, lecz nie są to trwałe zaburzenia, ponieważ po przeprowadzonym leczeniu, w szczególności przy odpowiedniej pomocy psychologicznej mogą ustąpić. We wskazanym wyżej zakresie poszkodowana doznała 5% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu pod postacią zaburzeń stresowych pourazowych.

(dowód: opinie biegłej sądowej z zakresu psychiatrii J. F. – k. 184-189)

Poszkodowana zgłosiła szkodę w (...) S.A. w dniu 25 listopada 2014 r., domagając się zapłaty kwoty 25.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 5.000 zł tytułem kosztów leczenia.

Pismem z dnia 14 stycznia 2014 r. ubezpieczyciel przyznał poszkodowanej 1.500 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 100 zł tytułem ryczałtowych kosztów związanych z leczeniem.

(dowód: pismo z dnia 20 listopada 2013 r. wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 36-41, decyzja z dnia 14 stycznia 2014 r. – k. 19)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy, opinii biegłych z zakresu ortopedii oraz psychiatrii, zeznań świadków H. R. i J. K., a także powódki S. R..

Strony nie kwestionowały prawdziwości i autentyczności złożonych dokumentów, a Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im wiarygodności i mocy dowodowej.

Sąd podzielił wnioski płynące ze złożonych w sprawie opinii biegłego z zakresu ortopedii A. B. oraz biegłej z zakresu psychiatrii J. F., mając na względzie, iż były one pełne i zostały sporządzone w sposób rzetelny przez osoby posiadające wysokie kwalifikacje w dziedzinach wymagających wiedzy specjalistycznej. Istotnym jest, iż strony niniejszego postępowania treści tych opinii nie kwestionowały.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków H. R., J. K. oraz powódki, mając na względzie, iż były one jasne i logiczne, a ponadto wzajemnie się pokrywały, a brak jest w przedmiotowej sprawie okoliczności podważających ich wiarygodność.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Spornym zagadnieniem w przedmiotowym postępowaniu była w istocie jedynie wysokość należnego powódce zadośćuczynienia za krzywdę, której doznała wskutek zdarzenia z dnia 08 października 2013 r. Strona pozwana nie kwestionowała bowiem faktu zaistnienia przedmiotowego zdarzenia, zakresu obrażeń powódki, a także swojej odpowiedzialności za skutki wypadku. W ocenie pozwanego wypłacone zadośćuczynienie w kwocie 1.500 zł w pełni rekompensowało doznaną przez powódkę krzywdę.

Przechodząc do rozważań w zakresie wysokości szkody wskazać należy, iż w razie uszkodzenia ciała Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę pieniężną za doznaną krzywdę (art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c.). Krzywda podlegająca naprawieniu przez zasądzenie zadośćuczynienia to zarówno cierpienia fizyczne (ból i inne dolegliwości) oraz cierpienia psychiczne (ujemne odczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała w postaci np. wyłączenia z normalnego życia itp.).

Przed dokonaniem oceny w zakresie należnej kwoty tytułem zadośćuczynienia przywołać należy pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2000r. w sprawie II CKN 1119/98, (który w ocenie Sądu może znaleźć zastosowanie mimo, że dotyczy kwestii zadośćuczynienia na podstawie treści art. 445 par. 1 k.c. w zw. z art. 444 par. 1 k.c.), gdzie wskazano, że pojęcie krzywdy mieści wszelkie ujemne następstwa uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zarówno w sferze cierpień fizycznych jak i psychicznych. Również w wyroku z dnia 23 lutego 2000r. wydanym w sprawie I CKN 969/98 Sąd Najwyższy wskazał, że „zadośćuczynienie nie jest karą, lecz sposobem naprawienia krzywdy. Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień”. W wyroku z dnia 20 kwietnia 2006r. w sprawie IV CSK 99/05 Sąd Najwyższy wskazał, że „ze względu na niewymierność krzywdy, określenie w konkretnym wypadku odpowiedniej sumy pozostawione zostało sądowi. Sąd dysponuje w takim wypadku większym zakresem swobody, niż przy ustalaniu szkody majątkowej i sumy potrzebnej do jej naprawienia. Nie oznacza to jednak, by ocena sądu nie poddawała się weryfikacji pod kątem jej zgodności z dyspozycją art. 445 § 1 k.c. Kryteria istotne przy ustalaniu "odpowiedniej" sumy zadośćuczynienia to: rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia,

czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość, stopień winy sprawcy”.

Szkoda poniesiona przez powódkę miała charakter niematerialny, albowiem polegała ona na doznaniu ujemnych doświadczeń psychicznych polegających przede wszystkim na odczuwaniu fizycznego bólu, jak i stratach moralnych związanych z lękiem o własne zdrowie, a także dyskomforcie psychicznym związanym z okresem leczenia i rekonwalescencji, także w kontekście potrzeby opieki ze strony osób trzecich.

Należy podkreślić, iż powódką przed wypadkiem była osobą aktywną, zarówno zawodowo, jak i w życiu prywatnym, z chęcią uczestniczącą w wycieczkach rowerowych, uczęszczającą na zajęcia typu fitness oraz uprawiającą nordic walking. Nie bez znaczenia pozostaje, iż powódka w chwili zdarzenia była matką niespełna rocznego dziecka, które ze swej natury wymaga opieki i pielęgnacji, do czego z kolei potrzebna jest określona siła i wytrzymałość fizyczna w sytuacji, gdy dziecko należy podnieść. Na skutek urazu i dolegliwości bólowych wytrzymałość fizyczna u powódki zdecydowanie uległa obniżeniu, nie wspominając o tym, iż sama wymagała opieki ze strony najbliższych przy wykonywaniu prostych czynności domowych.

Wskazać należy, iż powódka w dalszym ciągu wymaga opieki ze strony lekarza ortopedy, co bynajmniej nie wpływa pozytywnie na samopoczucie poszkodowanej, przypomina bowiem o niemiłym doświadczeniu wypadku oraz o odczuwanych wciąż, chociaż w ograniczonym zakresie, skutkach.

Zważyć trzeba także na psychiczne konsekwencje zdarzenia z dnia 08 października 2013 r., które wystąpiły u powódki. Należy mieć na uwadze, iż nerwowość i lękliwość powódki przed jazdą samochodem były na tyle silne, że wymusiły konieczność szukania przez powódkę pomocy w (...), gdzie wciąż kontynuuje leczenie. Proces dochodzenia do równowagi psychicznej po traumatycznym przeżyciu jest procesem długotrwałym, a i skutecznym wyłącznie pod warunkiem, iż poszkodowana w dalszym ciągu będzie korzystać z wykwalifikowanej pomocy.

W ocenie Sądu rodzaj, stopień oraz intensywność cierpień powódki przemawia za tym, by uznać, iż należne jej zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę nie powinno być mniejsze niż łączna kwota wypłacona dotychczas przez pozwanego oraz dochodzone w niniejszym postępowaniu zadośćuczynienie uzupełniające.

Mając na uwadze powyższe, żądanie zapłaty kwoty 13.400 zł było uzasadnione.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 392 ze zm.), zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 15 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty, mając na względzie, iż zapłata zadośćuczynienia winna nastąpić do 30. dnia od zgłoszenia szkody, tj. do dnia 25 grudnia 2014 r.

Zważyć bowiem należy, iż w razie wyrządzenia szkody czynem niedozwolonym zadośćuczynienie staje się wymagalne po wezwaniu ubezpieczyciela przez poszkodowanego do spełnienia świadczenia odszkodowawczego, zgodnie z ogólną regułą z art. 455 k.c. Z kolei termin spełnienia świadczenia odszkodowawczego przez ubezpieczyciela określa przepis art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Przepis art. 14 ust. 1 ustawy stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie i jest to termin zasadniczy, który miał zastosowanie w okolicznościach sprawy (...)

Mając na uwadze powyższe okoliczności faktyczne i prawne zasądzono od pozwanego na rzecz powódki kwotę 13.400 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty, o czym orzeczono w pkt I wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono w pkt II wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 zd. drugie k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Pozwany przegrał sprawę w całości, wobec czego został zobowiązany do zwrotu stronie przeciwnej poniesionych przez nią kosztów procesu, pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

- (...)

- (...)

3. (...)